

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6S/55/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7016200566
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Konček
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7016200566.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach ako správny súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Končeka a členov senátu JUDr. Evy Baranovej a JUDr. Valérie Mihalčinovej v právnej veci žalobcu: ALL 4x4 s.r.o., Rosná 16/1515, Košice, práv. zást.: JUDr. Anna Tarabčáková, advokátka, Advokátska kancelária, Krivá 18, Košice, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 11.04.2016 č. SK/0321/99/2015, takto

rozhodol:

Podľa ust. § 191 ods. 1 písm. e) a g) Správneho súdneho poriadku z r u š u j e rozhodnutie žalovaného zo dňa 11.04.2016 č. SK/0321/99/2015, ako aj rozhodnutie Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach zo dňa 16.03.2015 č. G. a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi voči žalovanému p r i z n á v a právo na úplnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj zo dňa 16.03.2015 č. G., ktorým tento uložil žalobcovi peňažnú pokutu vo výške 550,- eur pre porušenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. a), § 18 ods. 9 a § 18 ods. 10 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. V dôvodoch svojho rozhodnutia žalovaný argumentoval nasledovne: „Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len SOI) so sídlom v Košiciach pre Košický kraj rozhodnutím uložil účastníkovi konania - ALL 4x4 s.r.o. - peňažnú pokutu vo výške 550,- €, pre porušenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. a), § 18 ods. 9 a § 18 ods. 10 zákona o ochrane spotrebiteľa. Inšpektormi SOI bola kontrola vykonaná dňa 07.11.2014, 14.11.2014 a 24.11.2014 v sídle Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, Vrátna 3, Košice. Dňa 25.11.2014 bol inšpekčný záznam zaslaný na adresu sídla kontrolovanej osoby - účastníka konania. Kontrola bola zameraná na prešetrovanie písomného podnetu spotrebiteľa, ktorý bol na správnom orgáne evidovaný pod č. XXXX/XX. Kontrolou bolo zistené, že predávajúci ukladal spotrebiteľovi (pisateľovi podnetu) povinnosť bez právneho dôvodu, a to úhradu nákladov spojených s vybavením reklamácie spotrebiteľa zo dňa 08.07.2014. Rovnako bolo kontrolou zistené, že účastník konania nevydal spotrebiteľovi písomný doklad o vybavení reklamácie zo dňa 24.06.2014 a písomný doklad o vybavení reklamácie zo dňa 08.07.2014 najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie, ako aj skutočnosť, že účastník konania si nevedol evidenciu o reklamáciách žiadnym spôsobom. Proti rozhodnutiu o uložení pokuty podal účastník konania odvolanie. Odvolací orgán podľa § 59 ods. 1 správneho poriadku preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Podľa ods. 2 ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Preskúmaním vecí v odvolacom konaní nebol zistený dôvod na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Povinnosťou účastníka konania bolo dodržať zákaz predávajúceho, v zmysle ktorého nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu; vydať písomný doklad najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie; viesť evidenciu o reklamáciách a predložiť ju na požiadanie orgánu dozoru na nazretie; evidencia o reklamácií musí obsahovať údaje o dátume uplatnenia reklamácie, dátume a spôsobe vybavenia reklamácie a poradové číslo dokladu o uplatnení reklamácie; čo účastník konania porušil. Dňa 07.11.2014, 14.11.2014 a 24.11.2014 v sídle Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, Vrátna 3, Košice bola vykonaná kontrola zameraná na prešetrenie spotrebiteľského podnetu evidovaného pod číslom č. XXXX/XX. Kontrolou bolo zistené, že predávajúci ukladal spotrebiteľovi (pisateľovi podnetu) povinnosť bez právneho dôvodu, keď požadoval od spotrebiteľky úhradu nákladov spojených s vybavením reklamácie spotrebiteľky zo dňa 08.07.2014. Rovnako bolo kontrolou zistené, že účastník konania nevydal spotrebiteľovi písomný doklad o vybavení reklamácie zo dňa 24.06.2014 a písomný doklad o vybavení reklamácie zo dňa 08.07.2014 najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Zároveň účastník konania nepreukázal správnomu orgánu skutočnosť, že by si viedol evidenciu o reklamáciách. Za zistené nedostatky zodpovedá účastník konania ako predávajúci v zmysle § 2 písm. b) zákona o ochrane spotrebiteľa v plnom rozsahu. V odvolaní účastník konania neuviedol žiadne nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré by účastníka konania zbavovali zodpovednosti za zistené nedostatky. V podanom odvolaní účastník konania uvádza, že dňa 12.05.2014 sa dostavila do servisu spotrebiteľka pani N., ktorá požiadala o bežnú servisnú prehliadku svojho motorového vozidla zn. Š. V. a súčasne žiadala o preverenie funkčnosti motora, nakoľko sama uviedla, že motorové vozidlo sa pohýna bez akcelerácie. Zákazníčke bola vykonaná bežná servisná prehliadka, ktorá zahŕňa výmenu motorového oleja, olejového filtra a vzduchového filtra. Ďalej došlo k výmene rozvodu motora, zapalovacích sviečok a vyčisteniu škrtiacej klapky vzduchu. Takisto sa vykonalo základné nastavenie motora. Ďalej zákazníčka uvádzala, že sa stráca voda z chladiaceho systému a je stále potrebné dopĺňať kvapalinu. Pri kontrole bolo zistené poškodenie vodného čerpadla, poškodenie termostatu. Tieto diely boli vymenené za nové. Zákazníčka bola súčasne informovaná, že v prípade pretrvávania väd, bude nutné vykonať demontáž hláv valcov na pohonnej jednotke a následná výmena tesnení pod hlavou valcov. Zákazníčka bola informovaná, že táto oprava bude stáť cca 300,-€. S uvedeným zákazníčka súhlasila, zákazkový list č. XXXXXXXX zo dňa 12.05.2014 podpísala, zanechala zálohu na opravu vo výške 270,49 € s tým, že po krátkej prevádzke motorového vozidla sa dostaví do servisu a celá zákazka bude ukončená a zúčtovaná. Zákazníčka dňa 24.06.2014 sa dostavila do servisu s tým, že pretrváva únik chladiacej kvapaliny. Pri kontrole vozidla bolo zistené poškodenie na obale termostatu. Tento účastník konania vymenil a od zákazníčky nepožadoval žiadne plnenie. Po doplnení chladiacou kvapalinou bola zákazníčka upozornená, že vzhľadom na správanie sa auta, sa potvrdzuje domnienka účastníka konania o poškodení tesnení pod hlavami valcov, prípadne bloku motora tak, ako to zákazníčke bolo oznámené pri návšteve dňa 12.05.2014. Zákazníčke nebolo odporúčané používanie motorového vozidla a dôrazne doporučená oprava tak, ako uviedol účastník konania vyššie. V prípade nerešpektovania týchto skutočností, bola zákazníčka upozornená na možnosť poškodenia motora. Zákazníčka napriek uvedeným skutočnostiam motorové vozidlo používala a pri poslednej návšteve bolo zistené, že došlo k poškodeniu motorového vozidla. Tak ako v predchádzajúcich prípadoch zákazníčka podpísala zákazkový list, tzn. objednala si dohodnutú opravu. Účastník konania pokladá za nutné poukázať na skutočnosť, že nikdy od zákazníčky neobdržal žiadnu reklamáciu, a to ani v písomnej, ani ústnej forme na vykonané práce. Zákazníčka nereklamovala použité náhradné diely, nereklamovala vykonané servisné práce, ich rozsah, ani kvalitu. Zákazníčka mala iba jeden jediný problém, a to zaplatiť za účastníkom konania poskytnuté služby, čo do podania odvolania účastníkom konania nevykonala. Ďalej chce účastník konania poukázať na skutočnosť, že zákazníčke boli poskytnuté niektoré služby a diely zdarma, ako napr. termostat (ktorého poškodenie nebolo spôsobené jeho vadnosťou, ale z dôvodu prehriatia motora), kde sa ukázala príčina jeho poškodenia z dôvodu, na ktorý účastník konania upozorňoval a nie z dôvodu jeho vadnosti. Účastník konania si nie je vedomý porušenia zákonného ustanovenia o nevydaní písomného dokladu o vybavení reklamácie, nakoľko zákazníčka si žiadnu reklamáciu neuplatnila, a to ani pri osobnej návšteve, ani následne, či už písomne alebo ústne. Čo sa týka vytykaného nedostatku, že si účastník konania nevedie evidenciu reklamácií, uvedené sa nezakladá na pravde, nakoľko od zahájenia činnosti má účastník konania nainštalovaný počítačový systém Q. od spoločnosti P., X., Č., ktorý používajú i autorizované značkové servisy. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti má účastník konania za to, že v danej veci nebol dostatočne zistený skutkový stav, nakoľko v tomto prípade nejde o žiadne reklamácie zo strany spotrebiteľky, ale o bežné opravy, ktoré boli dohodnuté v zákazkových listoch a podpísané spotrebiteľkou. Pokiaľ spotrebiteľka poskytla dielčie finančné plnenie, tak išlo o zálohu na cenu opravy, ktorá bola z jej strany poskytnutá dobrovoľne

s tým, že zostatok ceny opravy uhradí po jej ukončení, čo sa do dnešného dňa nestalo. Miesto toho, aby spotrebiteľka splnila to, čo v zákazkových listoch bolo dohodnuté a riadila sa pokynmi servisu, v snahe vyhnúť sa plateniu podala sťažnosť na SOI. Konečné účtovanie jej tak ani nebolo urobené, nakoľko zákazníčka sa akémukoľvek kontaktu vyhýba a SOI zavádza nesprávnymi informáciami. Z uvedeného vyplýva, že nedostatočné zistenie skutkového stavu malo i za následok nesprávnu právnu kvalifikáciu zo strany SOI. Na základe opísaného skutkového stavu tak, ako je uvedené vyššie, žiada účastník konania, aby odvolací orgán v celom rozsahu napadnuté rozhodnutie zrušil. K tomu odvolací orgán uvádza, že účastník konania nepreukázal ani v jednom zo svojich vyjadrení adresovaných prvostupňovému správneému orgánu, ani vo svojom odvolaní dôkaz o existencii evidencie reklamácií, t. j. vedenie evidencie reklamácií. Rovnako považuje za potrebné poukázať na vyjadrenie účastníka konania - „Vyjadrenie k oprave mot. vozidla Š. V. VIN: ..., EVČ T.-...“, v ktorom v druhom odseku uvádza: „Reklamáciu sme klientke uznali a diel bezplatne vymenili“, hoci vo svojom odvolaní účastník konania uvádza, že o žiadnej reklamácií nemôže byť ani zmienka. Odvolací orgán sa domnieva, že skutkový stav bol spoľahlivo zistený a jeho protiprávnosť nepochybne preukázaná. Podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie ukladať povinnosti bez právneho dôvodu. Podľa § 18 ods. 9 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný o vybavení reklamácie vydať písomný doklad najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Podľa § 18 ods. 10 cit. zákona predávajúci je povinný viesť evidenciu o reklamáciách a predložiť ju na požiadanie orgánu dozoru na nazretie. Evidencia o reklamácií musí obsahovať údaje o dátume uplatnenia reklamácie, dátume a spôsobe vybavenia reklamácie a poradové číslo dokladu o uplatnení reklamácie. Účastník konania porušil zákonom stanovené povinnosti tým, že ukladal spotrebiteľovi povinnosť - úhradu nákladov spojených s vybavovaním reklamácie, nevydal doklad o vybavení reklamácie v zákonom stanovenej 30 -dňovej lehote a nepredložil orgánu dozoru evidenciu o reklamáciách na nazretie. Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva spotrebiteľovi právo uplatniť si právo zo zodpovednosti za vady, pričom mu neukladá žiadne povinnosti či podmienky pri uplatnení zodpovednosti za vady. Rovnako zákon o ochrane spotrebiteľa prisudzuje predávajúcemu povinnosť vydať písomný doklad o vybavení reklamácie najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie predávajúcemu, čo účastník konania nespĺnil. Odvolací orgán zastáva názor, že zákon vyžaduje písomnú formu vydania dokladu o vybavení reklamácie a to v zákonom stanovenej lehote. Odvolací orgán má taktiež za to, že podľa § 18 ods. 10 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný viesť evidenciu o reklamáciách a predložiť ju na požiadanie orgánu dozoru na nazretie. Pričom účastník konania nevedol žiadnu evidenciu o reklamáciách, nakoľko ju nepredložil orgánu dozoru na nazretie. Skutočnosti, ktoré uviedol účastník konania vo svojom odvolaní, považuje odvolací orgán za účelové s cieľom vyvinieť sa. Odvolací orgán uvádza, že postupoval v predmetnom prípade v zmysle a v medziach zákona. Domnieva sa, že účastník konania vo svojom odvolaní nevedol nové a relevantné skutočnosti, ktoré by mali vplyv na správnosť rozhodnutia. Rovnako má odvolací orgán za to, že skutkový stav bol spoľahlivo zistený a jeho protiprávnosť nepochybne preukázaná. Na základe hore uvedených skutočností pokladá odvolací orgán skutkový stav za spoľahlivo zistený a jeho protiprávnosť za nepochybne preukázanú. V odvolacom konaní nebol zistený dôvod na zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací orgán trvá na kontrolných zisteniach, uvedených v inšpekčnom zázname SOI zo dňa 07.11.2014, 14.11.2014 a 24.11.2014. Za zistené nedostatky zodpovedá účastník konania v plnom rozsahu. Pre postih za zistený skutkový stav je rozhodujúca skutočnosť, že bol porušený zákon a rozsah následkov protiprávneho konania bol zohľadnený pri určovaní výšky postihu. V odvolaní účastník konania zistený skutkový stav nepopiera ani neuvádza žiadne nové skutočnosti, ani dôkazy, ktoré by účastníka konania zbavovali zodpovednosti za nedostatky a mali by vplyv na zmenu vydaného rozhodnutia. Výšku uloženej pokuty pokladá odvolací orgán za primeranú zistenému skutkovému stavu. Odvolací orgán trvá na kontrolných zisteniach zo dňa 07.11.2014, dňa 14.11.2014 a dňa 24.11.2014, za zistené nedostatky zodpovedá účastník konania v plnom rozsahu. O výške pokuty rozhoduje inšpektorát SOI, ktorý podľa § 24 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, uloží predávajúcemu za porušenie povinností ustanovených v tomto zákone pokutu až do výšky 66 400,- €. Výšku uloženej pokuty považuje odvolací orgán za primeranú zistenému skutkovému stavu. Podľa § 24 ods. 5 cit. zákona sa pri určení výšky pokuty prihliada najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť porušenia povinnosti, spôsob a následky porušenia povinnosti. Správny orgán pri určovaní výšky pokuty vzal do úvahy aj následky porušenia povinnosti, vzhľadom na to, že účastník konania spotrebiteľovi uložil povinnosť bez právneho dôvodu. Následkom protiprávneho konania boli porušené práva spotrebiteľa upravené zákonom o ochrane spotrebiteľa. Správny orgán taktiež zohľadnil poškodenie práv spotrebiteľa pri nedodržaní povinnosti vydať doklad o vybavení reklamácie v zákonom stanovenej 30 - dňovej lehote. Nesplnením si tejto povinnosti účastník konania ukrátil spotrebiteľa na jeho práve na riadne vybavenie reklamácie

v lehote uloženej zákonom. Pri určovaní výšky pokuty vzal správny orgán do úvahy aj skutočnosť, že nevedením evidencie o reklamáciách predávajúci znížil rozsah práv spotrebiteľa garantovaný zákonom. Správny orgán prihliadol na skutočnosť, že predávajúci je povinný dodržiavať všetky zákonom stanovené podmienky predaja výrobkov alebo poskytovania služieb. Za ich dodržiavanie zodpovedá objektívne, teda bez ohľadu na akékoľvek okolnosti, ktoré spôsobili ich porušenie. Predávajúci nesie objektívnu zodpovednosť za zistené nedostatky. Rovnako bolo prihliadnuté aj na to, že účastník konania ako predávajúci, je povinný dodržiavať podmienky podnikania uvedené v príslušných právnych predpisoch vrátane zákona o ochrane spotrebiteľa od začiatku vykonávania podnikateľskej činnosti. Výšku pokuty považuje odvolací orgán za primeranú k zistenému skutkovému stavu. Podkladom pre vydanie rozhodnutia bol presne a spoľahlivo zistený skutkový stav veci na základe čoho podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku druhostupňový správny orgán odvolanie zamietla ako nedôvodné. Zároveň upozorňujeme účastníka konania, že pokutu uloženú I. st. rozhodnutím je povinný uhradiť do 30 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia priloženou poštovou poukážkou alebo príkazom na úhradu na účet: Štátna pokladnica, č. ú.: D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX, VS- XXXXXXXX.“ Rozhodnutie žalovaného bolo doručené žalobcovi dňa 16.04.2016.

2. Včas podanou žalobou, podanou osobne na Krajskom súde v Košiciach dňa 17.05.2016, sa žalobca domáhal okrem iného zrušenia rozhodnutia žalovaného uvedeného v záhlaví tohto rozsudku, ako aj rozhodnutia Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie zo dňa 16.03.2015 č. G. a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia vo výške 90,20 eur za 2 úkony právnej služby a za režijný paušál. Žalobca nesúhlasí s rozhodnutím žalovaného namietal, že nebol vo veci zistený objektívny stav a následne na to došlo k nesprávnej právnej kvalifikácii prípadu, a to z dôvodov ďalej uvedených žalobcom nasledovne: „Dňa 12.05.2014 sa dostavila do servisu žalobcu zákazníčka p. L., ktorá požadovala bežnú servisnú prehliadku svojho motorového vozidla zn. Š. V. X-K. Q., EČV: T.-XXXCP, VIN: P. XXXXXX, číslo motora: S. XXXXXX, rok výroby XXXX a súčasne požiadala o preverenie funkčnosti motorového vozidla, nakoľko podľa jej tvrdenia sa motorové vozidlo pohybuje bez akcelerácie. O tomto bol spísaný zákazkový list č. M. zo dňa 12.05.2014. V zmysle zákazkového listu bola vykonaná servisná prehliadka, ktorá zahŕňala výmenu motorového oleja, olejového filtra a vzduchového filtra. Ďalej bola vykonaná výmena rozvodu motora, zapalovacích sviečok a vyčistenie škrtiacej klapky vzduchu, bolo vykonané základné nastavenie motora. Zákazníčka uviedla, že sa jej stráca voda z chladiaceho systému a je nutné stále dopĺňať kvapalinu. K týmto tvrdeniam bolo zistené poškodenie vodného čerpadla a termostatu. Tieto diely boli vymenené za nové. Zákazníčka bola informovaná, že v prípade pretrvávania tejto závady, bude potrebné vykonať demontáž hlavy valcov na pohonnej jednotke a následná výmena tesnení hlavy valcov. Zákazníčka bola informovaná, že táto oprava bude stáť cca 300,- €. S uvedeným zákazníčka súhlasila a v hotovosti vyplatila za vykonané práce a materiál čiastku 270,49 € s tým, že zákazku považuje za neuzavretú a po krátkej prevádzke motorového vozidla sa dostaví do servisu žalobcu za účelom ukončenia zákazky a jej zúčtovania. Dňa 24.06.2014 sa dostavila zákazníčka do servisu žalobcu s tým, že pretrvávajú únik chladiacej kvapaliny. Pri kontrole vozidla bol tento stav potvrdený a bolo zistené, že sa jedná o poškodenie tesnenia pod hlavou valcov, prípadne bloku motora tak, ako to zákazníčke bolo oznámené pri návšteve dňa 12.05.2014, čo i spôsobilo poškodenie termostatu. Termostat bol vymenený a doplnená chladiaca kvapalina. Za tieto služby (výmenu chladiacej kvapaliny) bolo účtovaných 11,75 €, čo i zákazníčka zaplatila a deklarovala na zákazkovom liste č. M. zo dňa 24.06.2014. Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia, zákazníčke nebolo odporúčané používanie motorového vozidla a dôrazne jej bola doporučená oprava tak, ako na to bola od začiatku upozorňovaná. V rámci prevencie zákazníčka bola informovaná, že pri používaní motorového vozidla v takom stave bez vykonaných opráv, je veľmi reálna možnosť poškodenia motora. Zákazníčka tieto doporučenia odmietla a motorové vozidlo si v takom stave prevzala. Niekoľko dní na to, zákazníčka telefonicky kontaktovala príjmiacieho technika žalobcu, že potrebuje vykonať cestu s motorovým vozidlo do podhorskej oblasti v lokalite obce Ú. a že sa jej prehrieva motor. Telefonicky oznámila, že si sama prepojí kabeláž na vozidle a po vykonanej ceste sa dostaví do servisu. Prijímací technik žalobcu takýto spôsob dôrazne neodporučil, nakoľko hrozí poškodenie motora. Dňa 08.07.2014 zákazníčka sa dostavila do servisu s tým, že jej nefunguje ventilátor. Obhliadkou motorového vozidla však bolo zistené, že došlo k neodbornej manipulácii a zásahom do elektroinštalácie motorového vozidla, pričom zákazníčka toto i sama potvrdila. Ďalej bol zistený únik chladiacej kvapaliny, poškodenie elektrického konektora termosínača ventilátora chladiča. Zo strany servisu bolo deklarovane, že musí dôjsť ku kontrole a oprave tak, ako to bolo pôvodne navrhované, t.j. prekontrolovanie hlavy valcov na pohonnej jednotke a s tým súvisiacimi úkonmi. Zákazníčka s týmto súhlasila a podpísala zákazkový list č. M. dňa 08.07.2014. Na vykonanie opravy zákazníčka

ponechala zálohu vo výške 350,- €. Po tomto servis žalobcu zahájil servisné práce, kde pri rozobratí motora sa v plnom rozsahu potvrdili závady, na ktoré bola zákazníčka upozorňovaná od začiatku. V priebehu servisných prác sa zákazníčka i so svojim priateľom niekoľkokrát dostavili za účelom kontroly vykonávanej opravy, pričom im bol poskytnutý výklad zistených väd, spôsob ich odstránenia, ako aj voľba použitých materiálov a náplní. Dňa 25.07.2014 si zákazníčka p. L. motorové vozidlo po oprave prevzala, odmietla vykonať skúšobnú jazdu vrátane odkontrolovania prehrievania vozidla. Vzhľadom na neprítomnosť prijímacieho technika a štatutárneho zástupcu žalobcu v deň prevzatia motorového vozidla, bolo telefonicky dohodnuté, že po ich návrate zo služobnej cesty, zákazníčka sa do servisu dostaví a dôjde k zúčtovaniu celej opravy. K tomu už vôbec nedošlo, zákazníčka servis žalobcu telefonicky ani písomne nijakým spôsobom neoslovila, nevzniesla žiadne námietky, resp. reklamácie. Až od pracovníkov SOI sa žalobca dozvedel, že zákazníčka p. L. u nich podala podnet, podľa ktorého mal žalobca si u nej vynucovať povinnosť úhrady za „oprávnenú“ reklamáciu. Žalobca má za to, že v prebiehajúcom správnom konaní vôbec nebolo preukázané, že zákazníčka uplatnila práva zo zodpovednosti za vady za vykonané servisné práce, ako sa vady prejavujú, a kto za tieto vady zodpovedá. Žalobca vady motorového vozidla už pri prvej návšteve zákazníčky diagnostikoval, tá však doporučenie na opravu tak, ako ju servis uviedol výslovne odmietla, preventívne upozornenia zo strany servisu nerešpektovala, čo malo za následok, že pri poslednej návšteve servisu už súhlasila s vykonaním opráv tak, ako to bolo konštatované servisom pri prvej návšteve. K poškodeniu termostatu došlo práve z dôvodov, že nebola realizovaná oprava tak, ako servis doporučoval. Pri tom je potrebné podotknúť, a to potvrdzuje aj SOI, že výmena termostatu nebola nikdy od zákazníčky požadovaná. Medzi zákazníčkou (ako objednávateľkou) a servisom žalobcu (ako zhotoviteľom) došlo vždy k dohode, že cena opravy bude realizovaná v hotovosti, a to buď zálohovou platbou, alebo platbou pri prevzatí motorového vozidla. Iba pri poslednej oprave zákazníčka využila situáciu neprítomnosti štatutárneho zástupcu, resp. príjmového technika a motorové vozidlo si prevzala bez toho, že by následne napriek telefonickému príslubu prišla zákazku ukončiť čo do zúčtovania ceny. Na absenciu uplatnenia práv zo zodpovednosti za vady zo strany zákazníčky naväzuje i nevydanie potvrdenia o reklamáci (nakoľko žiadna nebola) a jednotlivé zákazky boli riadne vybavené v zmysle dohody medzi objednávateľom a zhotoviteľom. Všetky zákazkové listy sú riadne zákazníčkou podpísané, bez protestu. Termín realizácie diela nikdy nebol zo strany zákazníčky reklamovaný. Vo veci posledného porušenia zo strany žalobcu, t.j. neexistencia evidencie o reklamáciách - k tomu uvádzam nasledovné: Servis žalobcu zabezpečuje opravy cestných motorových vozidiel so špecializáciou na zn. B. O.. Zmluvou o údržbe programového vybavenia zo dňa 24.06.2010 žalobca ako užívateľ odkúpil od spoločnosti P. D. D. O..M., I. X, P. servisné softwarové programy, údržbu ktorých zabezpečuje dodávateľ. Súčasťou predmetného softwarového vybavenia je i evidencia reklamácií. Z priloženej evidencie vyplýva, že žalobca eviduje reklamácie OR (ostatné reklamácie), t.j. reklamácie iných vozidiel ako vozidiel B. O., kde evidencia je osobitná pod označením B. (B. O. reklamácie). Predmetné evidencie boli pracovníkom žalovaného (SOI Košice) predložené, takže tvrdenie o neexistencii evidencie reklamácií sa nezakladá na pravde. V zmysle vyššie uvedených a zdokumentovaných skutočností žalobca má za to, že medzi jeho spoločnosťou a zákazníčkou došlo vždy k uzavretiu samostatnej Zmluvy o dielo v rozsahu dohodnutom vychádzajúc zo želania (prejavu vôle) zákazníčky, zákazníčka nikdy neuplatnila svoje práva zodpovednosti za vady z vykonaného diela, podnet zákazníčky u žalovaného má iba jeden cieľ, a to nedoplatiť cenu diela podľa dohodnutého rozsahu a že evidencia reklamácií je jednoznačne preukázaná v elektronickej forme, a to počnúc rokom 2010.“ Ako dôkazy na svoje tvrdenia žalobca k žalobe pripojil fotokópiu zmluvy o údržbe programového vybavenia a dodatok č. X k zmluve spolu s fotokópiou predávacieho protokolu a fotokópiu evidencie reklamácií.

3. K žalobe žalobcu na výzvu súdu z 23.06.2016 sa vyjadril žalovaný, pričom k námietkam žalobcu uvedeným v žalobe uviedol: „Žalovaný správny orgán má za to, že prvostupňový ako aj druhostupňový správny orgán konal a rozhodol na základe a v medziach zákona, ktoré žalobca svojim konaním porušil. Žalovaný zastáva názor, že v správnom konaní a pri vydávaní rozhodnutia postupoval v súlade so zásadami správneho konania. Skutkový stav bol vykonanou kontrolou SOI spoľahlivo zistený. Použitá argumentácia žalobcu nevyvráti správnym konaním spoľahlivo zistené porušenie ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa. Trváme na to, že opis priebehu vykonanej reklamácie zo strany žalobcu je účelový, pričom v rozsahu svojej žaloby neuviedol žiadne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali zistený skutkový stav. Domnievame sa, že uvádzaná argumentácia ho nezbavuje zodpovednosti za zistené protiprávne konanie, nakoľko za plnenie povinností stanovených príslušnou právnou úpravou zodpovedá objektívne, teda bez ohľadu na zavinenie (úmysel, nedbanlivosť) ako aj bez ohľadu na iné okolnosti, za ktorých k ich porušeniu došlo. Žalovaný orgán sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že v prebiehajúcom správnom konaní vôbec nebolo preukázané, že zákazníčka uplatnila práva zo

zodpovednosti za vady za vykonané servisné práce. Chce poukázať na to, že žalobca ako predávajúci je povinný postupovať profesionálne a v súlade s odbornou starostlivosťou a posudzovať úkony podľa ich obsahu a nie podľa presného označenia, že ide o reklamáciu. Chceme upozorniť aj na to, že vo vyjadrení k oprave motorového vozidla (str. 35 spisového materiálu) samotný žalobca uviedol, že reklamáciu zo dňa 24.06.2014 klientke uznal a diel bezplatne vymenil. Z čoho je možné jasne usúdiť, že vedel, že ide o reklamáciu vymeneného dielu. S tvrdením žalobcu, že výmena termostatu nebola nikdy od zákazníčky požadovaná sa žalovaný nestotožňuje, nakoľko spotrebiteľka opätovne reklamovala „poškodený obal termostatu.“ Z podkladov pre rozhodnutie (zákazkový list č. M.) vyplýva, že spotrebiteľka (pisateľka podnetu) si dala u žalobcu opraviť motorové vozidlo, pričom z predkalkulácie č. M. zo dňa 12.05.2014 je zrejmé, že jej bol vymenený TERMOSTAT V. X,X-XKOMPLET. Zo zákazkového listu č. M. je naďalej zrejmé, že spotrebiteľka (pisateľka podnetu) reklamovala opravu motorového vozidla - konkrétne predmetný termostat aj dňa 24.06.2014. Žalobca predmetnú reklamáciu vybavil výmenou. Spotrebiteľka opätovne reklamovala termostat dňa 08.07.2014, o čom bol vystavený zákazkový list číslo zakázky M. zo dňa 08.07.2014 a následne predkalkulácia na celkovú sumu 483,42 €. V predkalkulácii zakázky číslo M. je účtovaná položka - TERMOSTAT, ktorá bola predmetom reklamácie v hodnote 35,40 €. V zákazkovom liste č. M. bolo konkrétne uvedené: „na vozidle je poškodený obal termostatu i zo snímačom pravdepodobne termosínač na chladiči, je viditeľný únik chladiacej kvapaliny, kontrola, Kompletná kontrola zistenie závady a odstránenie.“ Chceme zdôrazniť, že samotná spotrebiteľka v spotrebiteľskom podnete upozornila na to, že platila aj za reklamáciu termostatu. Čo sa týka argumentov žalobcu, že „zabezpečuje opravy cestných motorových vozidiel so špecializáciou B. O.. Program o údržbe programového softvéru odkúpil od spoločnosti P. D., D.. D..O..M.. Súčasťou predmetného softvérového vybavenia je aj evidencia reklamácií“ sa žalovaný orgán pridržiava znenia § 18 ods. 10 zákona o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého je predávajúci je povinný viesť evidenciu o reklamáciách a predložiť ju na požiadanie orgánu dozoru na nazretie. Evidencia o reklamácii musí obsahovať údaje o dátume uplatnenia reklamácie, dátume a spôsobe vybavenia reklamácie a poradové číslo dokladu o uplatnení reklamácie. Žalovanému orgánu pri vykonanej kontrole nebola predložená žiadna evidencia o reklamáciách, čo je zrejmé aj z inšpekčného záznamu zo dňa 07.11.2014, v ktorom je jasne uvedené, že kontrovaná osoba nevedla evidenciu o reklamáciách, nakoľko je nepredložila kontrolnému orgánu na nazretie. Dodatočne predložená evidencia o reklamáciách, žalobcu nezbavuje zodpovednosti za porušenie zákonom stanovenej povinnosti. Žalovaný orgán má za to, že vykonanou kontrolou inšpektorov SOI zo dňa 07.11.2014, 14.11.2014 a 24.11.2014 v sídle Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, Vrátna 3, Košice bolo spoľahlivo zistené, že predávajúci ukladal spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu a to úhradu nákladov spojených s vybavovaním reklamácie zo dňa 08.07.2014, nevydal písomný doklad o vybavení reklamácie zo dňa 24.06.2014 a zo dňa 08.07.2014 najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie a nevedol evidenciu o reklamáciách žiadnym spôsobom. Žalovaný chce zdôrazniť, že každá reklamácia uplatnená v záručnej dobe, bez ohľadu na spôsob jej vybavenia, teda bez ohľadu na jej uznanie alebo zamietnutie, musí byť vybavená bezplatne, nakoľko uplatnenie reklamácie je zákonom garantované právo spotrebiteľa, pričom právna úprava spotrebiteľovi neukladá žiadne povinnosti v súvislosti s úhradou nákladov vzniknutých pri jej vybavovaní či iných poplatkov, a to bez ohľadu na jej výsledok. V prípade, že predávajúci po posúdení reklamácie dospeje k záveru, že táto je neopodstatnená, má právo ju zamietnuť, pričom v zmysle § 18 ods. 6 zákona o ochrane spotrebiteľa ak spotrebiteľ reklamáciu výrobku uplatnil počas prvých 12 mesiacov od kúpy, môže predávajúci vybaviť reklamáciu zamietnutím len na základe odborného posúdenia; bez ohľadu na výsledok odborného posúdenia nemožno od spotrebiteľa vyžadovať úhradu nákladov na odborné posúdenie ani iné náklady súvisiace s odborným posúdením. V zmysle § 18 ods. 7 cit. zákona ak spotrebiteľ reklamáciu výrobku uplatnil po 12 mesiacoch od kúpy a predávajúci ju zamietol, osoba, ktorá reklamáciu vybavila, je povinná v doklade o vybavení reklamácie uviesť, komu môže spotrebiteľ zaslať výrobok na odborné posúdenie. Ak je výrobok zaslaný na odborné posúdenie určenej osobe, náklady odborného posúdenia, ako aj všetky ostatné s tým súvisiace účelne vynaložené náklady znáša predávajúci bez ohľadu na výsledok odborného posúdenia. Je právom spotrebiteľa, aby bola jeho reklamácia vybavená v súlade s príslušnou právnou úpravou, a teda uloženie povinnosti spotrebiteľovi uhradiť náklady spojené s vybavovaním reklamácie je možné kvalifikovať ako ukladanie povinnosti bez právneho dôvodu. Žalovaný orgán sa domnieva, že skutkový stav bol spoľahlivo zistený a jeho protiprávnosť nepochybne preukázaná. Žalovaný správny orgán postupoval v zmysle ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa § 4 ods. 2 písm. a/ cit. zákona predávajúci nesmie ukladať povinnosti bez právneho dôvodu. Podľa § 18 ods. 9 cit. zákona predávajúci je povinný o vybavení reklamácie vydať písomný doklad najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie. Podľa § 18 ods. 10 cit. zákona predávajúci je povinný viesť evidenciu o reklamáciách a predložiť ju na požiadanie orgánu dozoru na

nazretie. Námietky žalobcu považujeme za nedôvodné, nemajú právnu oporu v zákone a sú právne irelevantné. Kontrolný orgán postupoval v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a žalovaný správny orgán správne zistil skutkový stav a vyvodil právny záver v tom zmysle, že kontrolovaný subjekt porušil uvedený právny predpis. Na základe vyššie uvedených skutočností zastávame názor, že napadnuté rozhodnutie Ústredného inšpektorátu SOI so sídlom v Bratislave č. SK/0321/99/2015 zo dňa 11.04.2016 bolo vydané na základe spoľahlivo a presne zisteného skutkového stavu, v súlade s platnými právnymi predpismi a preto navrhujeme, aby krajský súd vyniesol po prejednaní veci tento rozsudok: Súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietá. Trovy konania znáša žalobca.“

4. Vzhľadom na skutočnosť, že dňa 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. (Správny súdny poriadok, ďalej len „SSP“), správny súd na základe ust. § 491 ods. 1 SSP postupoval podľa SSP, a preto doručil vyjadrenie žalovaného žalobcovi, ktorý v podaní zo dňa 26.08.2016 zotrval na svojom stanovisku, že zákazníčka nikdy a žiadnym spôsobom nereklamovala vykonané práce, že zákazníčke od začiatku bol navrhovaný spôsob odstránenia väd jej motorového vozidla, ktorý však vzhľadom na cenu opravy odmietla a napriek upozorneniam, že porucha motorového vozidla odstránená nebude, trvala iba na dlhšej oprave. Dodal, že keď sa tieto skutočnosti potvrdili, následne na to už súhlasila s opravou pôvodne navrhovanou, ktorá okrem iného i preukázala správnosť návrhov na vykonanie opravy zo strany žalobcu, a preto žalobca nemôže znášať sankcie a náklady, pokiaľ zákazník nerešpektuje technické odborné rady servisu a trvá na svojich neodborných návrhoch. Preto zotrval na žalobe v celom rozsahu.

5. Výzvou zo dňa 24.10.2016 správny súd vyzval účastníkov konania, keďže mimo žalobných bodov žaloby zistil, že v správnom konaní je daná vada, ktorá spočíva v nedodržaní základnej zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktorú je treba použiť aj na ukládanie sankcií v rámci správneho trestania, a to zásada bezprostrednosti a ústnosti, ktorú bolo potrebné použiť v zmysle ust. § 195 písm. c) SSP.

6. Žalovaný reagujúc na výzvu súdu vo svojej odpovedi, doručenej správne súdu dňa 09.11.2016, uviedol: „1.) Podľa § 195 písm. c/ Správneho Súdného poriadku správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie. Podľa § 2 ods. 18 Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon. Dokazovanie riadi súd, ktorý však výsluch obžalovaného, svedkov, poškodeného a znalcov spravidla ponecháva stranám, najprv tej, ktorá dôkaz navrhla či obstarala. Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky. Podľa § 21 ods. 2 Správneho poriadku na ústne pojednávanie správny orgán prizve všetkých účastníkov konania a požiada ich, aby pri ústnom pojednávaní uplatnili svoje pripomienky a námety. Osobitné zákony ustanovia, v ktorých prípadoch sa na neskôr uplatnené pripomienky a námietky neprihliada; na túto skutočnosť musia byť účastníci konania výslovne upozornení. Podľa § 21 ods. 3 Správneho poriadku ústne pojednávanie je neverejné, pokiaľ osobitný zákon alebo správny orgán neustanovia inak. Zastávame názor, že sme v prejednávanom správnom konaní neporušili základnú zásadu trestného konania podľa Trestného poriadku. Chceme zdôrazniť, že zásady Trestného poriadku sa týkajú vedenia konania pred súdom a nie vedenia správneho konania, na ktoré nie je možné striktno aplikovať zásady vedenia konania pred súdom. Chceme upozorniť aj na to, že použitie analógie legis trestného práva nie je možné chápať v zmysle platnej judikatúry „doslova“. V uvedenej spojitosti chceme poukázať na rozsudok NS SR č.6Sžo/33/2014 zo dňa 29.04.2015, v ktorom NS SR uviedol, že „orgány inšpekcie v administratívnom konaní o zisťovaní a sankcionovaní správneho deliktu postupujú analógia legis podľa trestnoprávnej úpravy, to neznamena, že trestnoprávnu úpravu aplikujú doslovne, pretože pre ich postup a rozhodovanie je základným, hmotnoprávnym predpisom zákon o ochrane spotrebiteľa a procesným správny poriadok.“ Najvyšší správny súd Českej republiky zastáva vo svojej rozhodovacej praxi obdobné stanovisko, podľa ktorého je: „použitie analógie v správnom trestaní prípustné, a to v obmedzenom rozsahu, iba tam, kde to, čo má byť aplikované, určitú otázku nerieši vôbec a ak nevedie takýto výklad k ujme na ochrane hodnôt, na ktorých vytváraní a ochrane je verejný záujem.“ (Rozsudok NSS ČR, sp. zn. 1 As 27/2008-67) Ďalej chceme zdôrazniť, že použitie analógie legis má hlavne slúžiť k vykrývaniu tých častí, ktoré sú síce čiastočne upravené, ale daná úprava je len rámcová a teda nedostatočná. V zmysle platnej judikatúry (viď. rozsudok NS SR č.6Sžo/33/2014 zo dňa 29.04.2015, rozsudok NS SR č.3Sžo/102/2015 zo dňa 07.09.2016, rozsudok NS SR č.6SŽ/19/2011, 6SŽ/23/2011, 6SŽ/27/2011 zo

dňa 14.12.2011) NS SR konštatoval, že v správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa postupoval podľa ustanovení Správneho poriadku, pričom len v prípade nedostatku špeciálnej úpravy bolo potrebné pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „analogiae legis“ podľa ustanovení obsahujúcich trestnoprávnu úpravu (Trestného zákona a Trestného poriadku). Máme však za to, že Správny poriadok pozná inštitút ústneho pojednania vecí, a teda na úpravu vedenia správneho konania sa vzťahujú ustanovenia Správneho poriadku, ktoré sa zaoberajú ústnym pojednaním vecí. (konkrétne § 21 a nasl. Správneho poriadku), pričom len v prípadoch nedostatku špeciálnej právnej úpravy sa použije „analogiae legis“ na trestnoprávnu úpravu. Podľa § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky. V komentári k § 21 Správneho poriadku Š. G., G. I., K., (<http://www.epi.sk>) uvádza, že: „v správnom konaní sa uplatňuje tak písomná, ako aj ústna forma a kombinácia týchto foriem. Nariadenie ústneho pojednania sa ponecháva na voľnom uvážení konajúceho orgánu. Konajúci orgán je však povinný zistiť úplne a presne skutočný stav veci a za tým účelom použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne mu vybaveniu veci. Ústne pojednávanie bude mať opodstatnenie a správny orgán by ho mal nariadiť najmä vtedy, keď v konaní vystupujú účastníci konania s protichodnými záujmami, keď treba vypočuť svedkov, respektíve vykonávať iné dôkazy a keď ústne konanie poskytuje najoptimálnejšie príležitosť na to, aby sa všetci účastníci mohli vyjadriť a uplatniť svoje návrhy.“ Vzhľadom na to sme nevideli potrebu nariadovať ústne pojednanie vecí, nakoľko sa domnievame sa, že ústne pojednanie vecí v uvedenom prípade by nespĺnilo svoj účel, keďže z povahy prešetrovaného prípadu (administratívny charakter konania) vyplýva porušenie zákonnej povinnosti; vec bola spoľahlivo zistená; nevystupovali v ňom účastníci s protichodnými záujmami; existovalo dostatok k dôkazov na základe, ktorých mohol správny orgán jednoznačne konštatovať, že došlo k porušeniu zákona; a teda ústne pojednávanie by neprispelo k objasneniu veci. Máme za to, že v inšpekčnom zázname zo dňa 07.11.2014, 14.11.2014 a 24.11.2014 v sídle Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj, Vrátna 3, Košice bolo spoľahlivo zistené, že predávajúci ukladal spotrebiteľovi povinnosť bez právneho dôvodu a to úhradu nákladov spojených s vybavovaním reklamácie zo dňa 08.07.2014, nevydal písomný doklad o vybavení reklamácie zo dňa 24.06.2014 a zo dňa 08.07.2014 najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie a nevedol evidenciu o reklamáciách žiadnym spôsobom. 2.) Ďalej chceme zdôrazniť, že samotný žalobca nepožadoval ústne pojednanie vecí v správnom konaní ani v podanej žalobe. Žalobca v konaní pred správnym orgánom ako aj v súdnom konaní (t.j. od inšpekčného záznamu SOI, vyjadrenia sa k oznámeniu o začatí správneho konania, odvolania voči prvostupňovému správne mu rozhodnutiu ako aj v podanej žalobe) nepožadoval ústne pojednanie vecí, a teda správny orgán nemal žiaden dôvod k nemu obligatórne pristúpiť. Pričom žalobcovi bola poskytnutá možnosť v konaní účinne obhajovať svoje práva, ktorú pred vydaním prvostupňového rozhodnutia využil a vyjadril sa dňa 23.02.2015 k oznámeniu o začatí správneho konania a dňa 31.03.2015 odvolaním proti prvostupňovému správne mu rozhodnutiu. 3.) V ďalšom rade na podporu správnosti našich záverov o správnosti postupu zo strany správneho orgánu, poukazujeme na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky SR a to na najaktuálnejšie rozsudky, potvrdzujúce fakultatívnosť rozhodovania správneho orgánu o nariadení ústneho pojednania: NS SR vo svojom rozsudku č.2 Sžp/10/2011 zo dňa 16.11.2011 poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP) vo veci E. S. proti G. z 25. Apríla 2002, č. sťažnosti XXXXX/XX, podľa ktorého ESLP nemôže dospieť k záveru ani za predpokladu súdneho orgánu oprávneného konať vo všetkých skutkových a právnych otázkach, že článok 6 Dohovoru zahŕňa vždy právo na verejné pojednávanie bez ohľadu na povahu otázky, ktorá má byť vyriešená (rozsudok I.- S. S. proti Š. z 29. Októbra 1991, séria Ač. 212-B,s.45, § 27 a rozsudok S. I. proti Š. (č.2) z 19. Februára 1998, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I, s. 168, § 46). V konaní je potrebné zistiť, či povaha problému, ktorý sa má vyriešiť vyžaduje uskutočnenie ústnej časti pojednania. V konaní, v ktorom sa majú riešiť iba právne otázky, postačuje preskúmanie na základe spisovej dokumentácie a pre spor z nich vyplývajúci sa javia byť výhodnejšie skôr písomné vyjadrenia ako ústne prednesy. V predmetnom konaní krajský súd na základe predloženej spisovej dokumentácie skúmal právnu otázku správnosti aplikácie ustanovení § 62 Správneho poriadku na konkrétnu vec, a preto aj v tomto konaní možno postupovať podľa záverov ESLP vyjadrených v rozhodnutí E. S. proti G.. ESLP navyše zdôraznil, že v určitých záležitostiach je legitímne, keď vnútroštátne orgány berú do úvahy požiadavky efektivity a hospodárnosti konania (rozsudok D. - X. proti Š. z 24. júna.1993, séria A č. 263, s. 19, § 58). K rovnakému záveru dospel tiež Ústavný súd SR vo svojom uznesení (II. ÚS 134/2014), ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa voči rozhodnutiu Rady pre vysielanie a retransmisiiu, v ktorom sa vyslovil, že: „nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod

pochybovať o správnosti záveru najvyššieho súdu, podľa ktorého nenariadením ústneho prerokovania veci radou sťažovateľke nebola odňatá možnosť konať pred správnym orgánom. Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku najvyššieho súdu v podstatnej časti opierajúceho o rozhodnutie rady totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvoľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. V zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem ustanovení § 23 v časti nesprístupnenia zápisníc o hlasovaní a § 49, § 53, § 54, § 56 až § 68 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení účinnom v rozhodujúcom období. V zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Najvyšší súd sťažovateľkou namietaný postup rady s poukazom na ustanovenie § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii v spojení s ustanovením § 21 ods. 1 Správneho poriadku ústavne súladným spôsobom odôvodnil, keď ustálil, že (osobitný) zákon o vysielaní a retransmisii nariadenie ústneho pojednávania rade neukladá, nevyžaduje si to ani povaha veci, a do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol aj postup, akým dospel k názoru, že nariadenie ústneho pojednávania by neprispelo ani k jej ďalšiemu objasneniu. Ústavný súd SR v danom prípade zastáva názor, že neuskutočnenie ústneho pojednávania v konaní pred radou (správnym orgánom) nespôsobuje ujmu požiadavkám podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočívajúcim v zachovaní princípu ústnosti, verejnosti a prítomnosti na prerokovaní veci. Správny orgán, akým bola v tomto konkrétnom prípade rada ako orgán výkonnej moci štátu, totiž nespĺňal a nespĺňa atribúty nestranného a nezávislého súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Verejné prerokovanie trestného obvinenia, resp. uskutočnenie ústneho pojednávania pred takýmto orgánom, preto nemôže naplniť čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý zaručuje takéto prerokovanie pred nestranným a nezávislým súdom (argumentum a simili PL. ÚS 12/97).“ Taktiež v obdobnej veci sa vyjadril NS SR v rozsudku č.2 Sžo/53/2013 zo dňa 16.04.2014, v ktorom Krajský súd v Prešove zrušil rozhodnutia žalovaného č. D. v spojení s rozhodnutím č. G., kde jedným z dôvodov bolo v konaní neaplikovaný § 74 ods. zákona o priestupkoch, v zmysle ktorého o priestupku koná správny orgán v prvom stupni ústne pojednávanie. V neprítomnosti obvineného z priestupku môže vec prejednať len vtedy, ak sa odmietne dostaviť na ústne pojednávanie, hoci bol riadne predvolaný alebo sa nedostavil bez náležitého ospravedlnenia alebo bez dôležitého dôvodu. Podľa názoru krajského súdu ide o vážne procesné pochybenie, pretože žalobcovi ako priestupcovi bolo odňaté právo konať pred správnym orgánom. V rozsudku č. 2 Sžo/53/2013 Najvyšší súd SR uviedol: „Po preskúmaní odvolacích dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že krajský súd predmetnú vec čiastočne nesprávne právne posúdil keď mal za to, že žalovaný a správny orgán prvého stupňa vážnym spôsobom zasiahli do práv žalobcu, keď nepostupovali v zmysle zákona o priestupkoch a nenariadili vo veci ústne pojednávanie. Je zrejmé, že správne orgány postupovali pri postihovaní žalobcu podľa § 24 a nie podľa § 23 zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý upravuje priestupky. Nebolo preto ich povinnosťou postupovať podľa zákona o priestupkoch, ale tak, ako im to ukladal § 27, podľa Správneho poriadku, podľa ktorého aj postupovali. Aj keď zákon o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v rozhodnom čase explicitne nevyučoval postup podľa § 21 Správneho poriadku, § 21 Správneho poriadku neukladal správnym orgánom povinnosť nariadiť v každom prípade ústne pojednávanie. Preto žalovaný ani správny orgán prvého stupňa nepochybili, keď v správnom konaní nenariadili ústne pojednávanie. Zámer nenariaďovať v konaniach podľa zákona o ochrane spotrebiteľa ústne pojednávanie, napokon zákonodarca explicitne vyjadril v zákone č. 397/2008 Z. z. s účinnosťou od 1. novembra 2008, ktorým bol novelizovaný zákon o ochrane spotrebiteľa.“ V rozsudku č.8 Sžo/52/2014 zo dňa 22.10.2015 NS SR uviedol: „Pokiaľ ide o otázku nevykonania dôkazu a vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia zastáva odvolací súd názor, že vypočutie zamestnanca žalobcu by nemalo na objasnenie iného správneho deliktu žalobcom vplyv. Výsluch svedka by len zbytočne predĺžil konanie a nemal by žiaden vplyv na zistené skutočnosti. Správny orgán bol jednak povinný a aj oprávnený v každej fáze správneho konania zvažovať, ktoré dôkazy je potrebné vykonať, či je potrebné doterajší stav dokazovania doplniť a súčasne je povinný posudzovať dôvodnosť návrhov na doplnenia dokazovania. Taktiež platí i zásada voľného hodnotenia dôkazov, z čoho vyplýva, že správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia. Hodnotenie a aj vykonávanie dôkazov patrí do právomoci správneho orgánu. Na druhej strane sa však správny orgán musí zaoberať dôvodmi, pre ktoré nevykonal dôkazné prostriedky navrhované účastníkom konania. V konečnom dôsledku správny orgán uviedol dôvody, prečo nevykonal navrhovaný dôkaz - výsluch svedka. V tomto prípade bol už správny delikt dokonaný v okamihu, keď bola zákazníkovi vygenerovaná cena nezodpovedajúca cenníku, a teda výpoveď svedka - bowlera by už neprispela k objasneniu veci. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd nepovažoval túto námietku za relevantnú. Ďalej Krajský

súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 24S/253/2013-30 v súvislosti s problematikou nariadovania ústneho pojednávania zo strany správnych orgánov uviedol: „Správny orgán neporušil ani ust. § 21 ods. 1 Správneho poriadku, keď vo veci nenariadil ústne pojednávanie, keďže takýto postup mu citované ustanovenie umožňuje a správny orgán nariadi ústne pojednávanie vo veci len vtedy, ak sú splnené kritéria upravené v § 21 ods. 1 Správneho poriadku. Keďže v prejednávanej veci správny orgán považoval skutkový stav za dostatočne zistený pre vydanie rozhodnutia, bolo v rámci jeho kompetencie posúdiť a rozhodnúť, či bude postupovať podľa § 21 Správneho poriadku, alebo vo veci nenariadi ústne pojednávanie.“ Zastávame teda názor, že citovanú judikatúru s dôrazom na nález Ústavného sudu je nutné aplikovať aj na rozhodovaciu činnosť SOI v postavení správneho orgánu, a teda je na jej uvážení, či v správnom konaní nariadi ústne pojednanie veci, samozrejme za splnenie zákonných predpokladov ust. § 21 ods. 1 prvá veta Správneho poriadku. Vzhľadom na vyššie uvedené zdôrazňujeme, že skutočnosť, že nariadenie ústneho pojednávania nie je povinnosťou správneho orgánu je podporená aj viacerými judikátmi súdov z posledných rokov, navyše uvedené potvrdil aj samotný Ústavný súd SR, ktorý v danej veci vyslovil jednoznačné stanovisko. 4.) Na záver by sme chceli dodať, že v rámci našej súdnej praxe nám žiaden krajský súd ba ani Najvyšší súd SR nevytýkal uvedené procesné pochybenie, deje sa to výlučne len na Krajskom súde v Košiciach. Pričom aj rozhodovacia prax Krajského súdu v Košiciach k uvedenej problematike nie je jednoznačná, vid'. rozsudok č.k. 6S/123/2015 zo dňa 02.06.2016, v ktorom žalobca žiadal vypočutie svedka, pričom Krajský súd v Košiciach uviedol: „k námietkam žalobcu týkajúcich sa jeho návrhov na vykonanie dokazovania výsluchom svedkov, predložením lekárskej správy o zdravotných dôvodoch zrušenia termínu svadby zhodne s názorom žalovaného, vzhľadom na posledné uvedené tieto návrhy považuje za irelevantné.“ Vzhľadom na uvedené sa domnievame, že správne konanie prebiehalo na základe ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorý žalobca svojím konaním porušil. Sme toho názoru, že skutkový stav bol jednoznačne preukázaný, správne právne posúdený a pokuta uložená žalobcovi oprávnená a v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa.“

7. K výzve súdu rovnakého obsahu, ako sa v bode 5 uvádza, žalobca v podaní doručenom súdu dňa 25.11.2016 uviedol, že: „...práve zistená vada - nedodržanie uvedených zásad - má za následok nespravodlivé rozhodnutie správneho orgánu, voči ktorému je žalobca nútený brániť sa podanou žalobou. Mám zato, že pokiaľ by bolo vo veci vykonané ústne pojednávanie, správny orgán by tu za účasti sťažovateľky a žalobcu mohol náležite objasniť skutkový stav, doplnením dokazovania preveriť námietky žalobcu, odstrániť rozpory ohľadne existencie údajnej reklamácie, ktoré v konaní neboli žiadnym spôsobom brané na zreteľ, a spravodlivo potom podľa takto zisteného stavu rozhodnúť. Opätovne akcentujem, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávne zisteného skutkového stavu, nakoľko žalobca žiadnu reklamáciu sťažovateľky nevybavoval, a teda ani nemal voči nej povinnosti súvisiace s reklamačným konaním. Ich údajné porušenie je pritom podkladom k vydaniu napadnutého rozhodnutia o uložení pokuty. Pokiaľ žalovaný správny orgán v napadnutom rozhodnutí uvádza, že považuje skutočnosti uvedené žalobcom za účelové s cieľom vyvinúť sa, nijakým spôsobom nezdôvodnil, na základe akých skutočností dospel k uvedenému záveru, prečo sú tvrdenia žalobcu účelové, keď tieto nepreveril, a pokladá skutkový stav za spoľahlivo zistený a jeho protiprávnosť za nepochybne preukázanú. K obsiahlej argumentácii žalovaného zo dňa 02.11.2016 zn. XXX/XX označenej ako „Odpoveď na výzvu“ uvádzam: Ad 1/ Žalovaný vo vyjadrení trvá na svojom stanovisku, že konal v súlade so zákonom, tvrdí, že neporušil základnú zásadu podľa Trestného poriadku, má na konanie k dispozícii ustanovenia Správneho poriadku, ktoré sa zaoberajú ústnym prejednaním vecí, ďalej cituje judikatúru a komentár k § 21 SP a práve komentárom k § 21 dôvodí, prečo nevidel potrebu nariadiť ústne pojednávanie vo veci, ktoré by podľa jeho názoru nespĺnilo svoj účel. Vzhľadom k tomu, že od začiatku správneho konania boli rozpory v zisťovaní skutkového stavu, ktoré žalobca namietal, a tie ústnym prejednaním veci mohli byť odstránené, táto argumentácia sa javí byť účelovou. Ad 2/ Žalovaný vo svojom vyjadrení zdôrazňuje skutočnosť, že žalobca nepožadoval ústne prejednanie veci a preto správny orgán nemal žiaden dôvod k nemu obligatórne pristúpiť. Takáto argumentácia nemá oporu v zákone. Mám zato, že nie je právom žalobcu žiadať o ústne prejednanie veci, ale naopak povinnosťou správneho orgánu je zistiť presne skutkový stav veci a za tým účelom použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Nariadenie ústneho pojednávania sa ponecháva na voľnom uvážení konajúceho orgánu. Je nepochybné, že ústnym prejednaním veci by boli námietky žalobcu preukázané, skutkový stav týkajúci sa celého sporného prípadu riadne zistený a tvrdenie žalovaného o nepochybne preukázaní protiprávneho konania žalobcu by neobstálo. Ad 3/ Žalovaný na podporu svojho argumentu o fakultatívnosti rozhodovania správneho orgánu o nariadení ústneho pojednávania uvádza výňatky z aktuálnej judikatúry NS SR. K tomu opäť uvádzam, že povinnosťou správneho orgánu je spoľahlivo zistiť skutkový stav, nepochybne preukázať zavinenie žalobcu a náležite rozhodnutie odôvodniť. Z

napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako získané dôkazy o údajnej protiprávnosti konania žalobcu vyhodnotil jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach ako sa vysporiadal s námietkami žalobcu a prečo sú podľa neho tieto účelové. Ad 4/ Žalovaný argumentuje, že mu doposiaľ nikdy nebolo uvedené procesné pochybenie žiadnym súdom vytýkané, výlučne iba KS v Košiciach. Z toho nemožno vyvodzovať, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané bez procesného pochybenia, konštatovaného Krajským súdom v Košiciach. Na základe vyššie uvedeného mám zato, že v správnom konaní boli porušené práva žalobcu, rozhodnutie bolo vydané na základe nesprávne a neúplne zisteného skutkového stavu, žalobca nekonal protiprávne a bol preto sankciovaný nespravodlivo. Na podanej žalobe preto žalobca trvá a žiada, aby Krajský súd rozhodol tak, ako je v jej petite uvedené.“

8. Pretože žalobca svoj návrh uvedený v obsahu žaloby zo dňa 17.05.2016 na priznanie odkladného účinku svojej žaloby ničím neodôvodnil, správny súd uznesením z 08.10.2016 č.k. 6S/55/2016-62 návrh zamietol.

9. Správny súd (ďalej len „súd“) na základe prechodných ustanovení § 491 SSP a ust. § 23 ods. 2 SSP, podľa ust. § 194 a nasl. SSP preskúmal žalované rozhodnutie, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ako aj ich postup a postupom podľa § 107 ods. 2 SSP, po oboznámení sa s obsahom podaní účastníkov konania a najmä s obsahom administratívneho spisu správnych orgánov oboch stupňov dospel k záveru, že zistenie skutkového stavu orgánmi verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci a došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej, a preto podľa ust. § 191 ods. 1 písm. e) a g) SSP zrušil na návrh žalobcu obe rozhodnutia žalovaného a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie z ďalej uvedených dôvodov.

10. Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu.

Z uvedených dôvodov bolo povinnosťou žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu v danom prípade vykonať výklad a aplikáciu právnej normy v kontexte s účelom Trestného zákona a s prihliadnutím na všetky okolnosti daného prípadu.

Podľa ust. § 195 písm. c) SSP správny súd nie je vo veciach správneho trestania viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby, ak ide o základné zásady trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré je potrebné použiť na správne trestanie.

Podľa ust. § 2 ods. 7 zákona č. 301/2005 Z.z. (Trestný poriadok) každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ust. § 2 ods. 18 prvá veta Trestného poriadku konanie pred súdom je ústne, výnimky ustanovuje tento zákon.

Podľa ust. § 3 ods. 1, 4 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa ust. § 21 ods. 1 Správneho poriadku orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

Podľa ust. § 21 ods. 2 Správneho poriadku na ústne pojednávanie správny orgán prizve všetkých účastníkov konania a požiada ich, aby pri ústnom pojednávaní uplatnili svoje pripomienky a námety. Osobitné zákony ustanovia, v ktorých prípadoch sa na neskôr uplatnené pripomienky a námietky neprihliada; na túto skutočnosť musia byť účastníci konania výslovne upozornení.

Podľa ust. § 21 ods. 3 Správneho poriadku ústne pojednávanie je neverejné, pokiaľ osobitný zákon alebo správny orgán neustanovia inak.

Podľa ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa ust. § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu.

Podľa ust. § 18 ods. 9 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný o vybavení reklamácie vydať písomný doklad najneskôr do 30 dní odo dňa uplatnenia reklamácie.

Podľa ust. § 18 ods. 10 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný viesť evidenciu o reklamáciách a predložiť ju na požiadanie orgánu dozoru na nazretie. Evidencia o reklamácii musí obsahovať údaje o dátume uplatnenia reklamácie, dátume a spôsobe vybavenia reklamácie a poradové číslo dokladu o uplatnení reklamácie.

Podľa ust. § 27 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) a § 21 a § 26a, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

11. Súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa v predmetnej veci nepostupovali v intenciách vyššie citovaných zákonných ustanovení § 3 ods. 1 a 2, § 32 ods. 1 a § 46 Správneho poriadku, § 2 ods. 7 a § 2 ods. 18 Trestného poriadku a § 195 písm. c) SSP, vo veci si nežadavali relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutí, a preto ich rozhodnutia treba považovať za predčasné a súčasne oba správne orgány sa v konaní dopustili vady konania majúcej vplyv na zákonnosť rozhodnutia, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutia súd nepovažoval za súladné so zákonom. Súd ďalej argumentuje k dôvodom uvedeným v bode 10 tohto rozsudku, že v kontexte s úpravou právnej teórie, ktorá v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalšej špecifikácii podliehajú správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové, sa za delikt považuje len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje, pričom rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch, pokiaľ ide o priestupky). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správny orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa. V konaniach zisťovania správneho deliktu, rozhodovania o vine páchatel'a za spáchanie deliktu a ukladaní sankcie zaň na základe analógie legis, teda treba postupovať v súlade so zásadami trestnoprávnej zodpovednosti v zmysle právnej úpravy Trestného poriadku.

12. V predmetnej veci, keďže ide o preskúmvanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov o postihu za správny delikt s uložením peňažnej pokuty, treba podľa názoru súdu aplikovať na danú vec aj čl. 6 ods. 1 prvá časť Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dohovoru, v zmysle ktorého každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, keďže Slovenská republika článkom 1 ods. 2 ústavy sa zaviazala, že uznáva a dodržiava

všeobecné záväzné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná a svoje ďalšie medzinárodné záväzky a uvedený dohovor sa podľa článku 154c ústavy stal súčasťou Právneho poriadku SR (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.) a má prednosť pred zákonom, ak zabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd. V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva a záväzky občianskej povahy“, pokiaľ ide o rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru (pozri napr. rozsudok L. v. O. z júla 1976). Uvedený záver podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp.zn. 3Sžn 68/2004, 3Sž 85/2007, 8Sžo 28/2007, 8Sžo 147/2008), ktorá je jednotná v tom, že trestnoprávne princípy sa analogicky aplikujú i v správnom trestaní a že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) podlieha obdobnému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému.

13. Aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. Zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie. V zmysle zásady č. 6 uvedeného odporúčania vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovnú zásadu: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená, osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá) predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá. Vychádzajúc zo stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR, súd považuje za potrebné uviesť, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného v článku 1 ústavy je aj princíp právnej istoty a spravodlivosti (princíp materiálneho právneho štátu), ktorý spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II.ÚS 10/99, tiež II.ÚS 234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV.ÚS 92/09; ÚS 17/1999 Nález z 22. septembra 1999 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999 Nález z 13. októbra 1999 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382; I.ÚS 10/98; I.ÚS 54/02 Nález z 13. novembra 2002 Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750).

14. Ako z bodov 1, 2, 3, 4, 6, 7, 11, 12 a 13 tohto rozsudku vyplýva, správny orgán prvého stupňa sa v konaní dopustil takej vady, ktorá mohla mať za následok nedostatočne zistený skutkový stav podmieňujúci zákonnosť jeho rozhodnutia, ktorý nedostatok neodstránil ani žalovaný, pretože vo veci žalobcu nenariadili ústne pojednávanie, čím porušili základnú zásadu trestného konania podľa Trestného poriadku, ktorú bolo potrebné použiť na správne trestanie, v dôsledku čoho takáto vada mohla mať za následok nedostatočne zistený skutkový stav veci žalobcu a vydanie nezákonného rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu.

15. Podľa ust. § 440 ods. 1 písm. f) SSP je totiž jedným z dôvodov kasačnej sťažnosti nesprávny procesný postup správneho orgánu, ktorým by sa znemožnilo účastníkovi konania uskutočniť jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Úlohou žalovaného v ďalšom konaní bude vo veci žalobcu nariadiť ústne pojednávanie, predvolať naň žalobcu, vypočuť ho a vypočuť aj ním navrhnutého svedka a umožniť mu právo vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, ktoré správny orgán v ďalšom konaní vykoná. Súd mal totiž vážnu pochybnosť o tom, či podnecovateľka pani L. si u žalobcu uplatnila reklamáciu alebo neuplatnila, pretože žalovaný mal za to, že pani L. si reklamáciu uplatnila, vychádzal len z jedinej skutočnosti, ktorú uviedla v žiadosti doručenej Daňovému úradu Košice a zrejme postúpenej žalovanému, keď vo svojom podnete uviedla: „Vtedy mi bol vymenený znova termostat, lebo sa vraj roztopil a platila som aj za reklamáciu tohto

termostatu.“ Z uvedenej vety podľa názoru súdu nie je možné vyvodiť, že pani L. si skutočne reklamáciu uplatnila u žalobcu, a preto podľa názoru súdu nie je táto skutočnosť, ktorú žalobca počas celého správneho konania popiera, jednoznačne preukázaná. Uvedené rozpory podľa názoru súdu bude možné odstrániť jedine konfrontáciou medzi pani L. a svedkom, ktorého navrhoval vypočuť žalobca, technikom, ktorý s pani L. komunikoval pri jej návšteve u žalovaného za účelom opravy jej osobného motorového vozidla.

17. Súdu neušlo pozornosti, že v obsahu administratívneho spisu žalovaného sa nachádza len predvolanie žalobcu na deň 07.11.2014, kedy sa žalobca zrejme k žalovanému nedostavil, ale nie je v administratívnom spise žalovaného žiadna zmienka o tom okrem zápisu v inšpekčnom zázname z 24.11.2014, kedy žalobca bol údajne oboznámený len s obsahom podania pani L.. Z obsahu administratívneho spisu žalovaného ďalej vyplýva, že dňa 14.11.2014 žalobca doručil žalovanému ním žiadané doklady, avšak ani o tejto návšteve konateľa žalobcu niet zmienky v administratívnom spise žalovaného. Ďalej z jeho obsahu vyplýva, že v deň spísania inšpekčného záznamu zo dňa 24.11.2014 sa v tomto zázname uvádza, že žalobca bol prítomný pri spísaní inšpekčného záznamu, avšak na inšpekčnom zázname nie je prítomnosť konateľa žalobcu potvrdená jeho podpisom. Z uvedeného vyplýva, že s konateľom žalobcu žalovaný nekonal pri prerokovaní inšpekčného záznamu dňa 24.11.2014 ústne ani bezprostredne, teda nekonal za jeho prítomnosti, aj keď ho v inšpekčnom zázname uvádza ako prítomného. Taktiež v sprievodnom liste z 25.11.2014 žalovaný uvádza, že konateľ žalobcu sa na predvolanie žalovaného nedostavil dňa 24.11.2014, pričom z obsahu administratívneho spisu žalovaného nevyplýva, že by žalovaný predvolal na tento deň 24.11.2014 konateľa žalobcu v oboznámení sa s inšpekčným záznamom. Následne bolo doručené žalobcovi oznámenie o začatí správneho konania z 12.02.2015, ku ktorému sa žalobca vyjadril a vyjadril sa aj k inšpekčnému záznamu listom z 23.02.2015, a to formou kópie vyjadrenia zo dňa 14.02.2015, ktoré doručil pani L., z ktorého vyjadrenia je zrejmé, že žalobca popiera, že by pani L. reklamovala opravu osobného motorového vozidla u žalobcu. V odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu datovaného dňa 31.03.2015 žalobca odmietol porušenie zákonného ustanovenia o nevydaní písomného dokladu o vybavení reklamácie z dôvodu, že pani L. žiadnu reklamáciu u žalobcu nevykonala, a to ani pri osobnej návšteve, ani následne či už písomne, alebo ústne. K porušeniu ust. § 18 ods. 10 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa žalobca namietal, že od začatia činnosti má inštalovaný počítačový systém Q. od spoločnosti P., X., Č.O., ktorý používajú i autorizované značkové servery, takže evidenciu reklamácií má v počítači, pričom túto evidenciu reklamácií od roku 2010 vedenú žalobcom doručil spolu so žalobou súdu. Ďalej z obsahu administratívneho spisu žalovaného súd zistil, že dňa 17.10.2014 žalovaný navštívil žalobcu v mieste podnikania, avšak žalobcu nezastihol, keďže konateľ žalobcu bol v Českej republike, spísal o tom len úradný záznam, z ktorého vyplýva, že zistil telefónne číslo konateľa žalobcu. Podľa inšpekčného záznamu zo dňa 07.11.2014, kedy bola vykonaná kontrola a pokračovanie kontroly 14.11.2014, kedy bol konateľ žalobcu bez predvolania u žalovaného a 24.11.2014, kedy konateľ žalobcu nebol predvolaný na prerokovanie inšpekčného záznamu, aj keď z obsahu inšpekčného záznamu vyplýva, že bol prítomný, tak v skutočnosti prítomný nebol, ako sa vyššie uvádza. Na záver k obsahu administratívneho spisu žalovaného súd nemôže nevytknúť žalovanému, že jeho administratívny spis nie je riadne a postupne žurnalizovaný, nie je ani zviazaný, a preto nie je z neho možné zistiť, aké doklady žalobca žalovanému doručil dňa 14.11.2014, keď sa žalobca bez predvolania dostavil k žalovanému na jeho výzvu zo dňa 17.10.2014, a teda nie je možné bez pochybnosti konštatovať, že žalobca nedoručil žalovanému evidenciu reklamácií od roku 2010, ktorú doručil súdu spolu so žalobou.

18. Na základe vyššie uvedeného a z obsahu administratívneho spisu žalovaného zisteného skutkového stavu súd uzatvára, že uvedené procesné pochybenie žalovaného, nedodržanie zásady uvedenej v ust. § 195 písm. c) SSP, t.j. nedodržanie zásady ústnosti a bezprostrednosti v konaní s konateľom žalobcu je dostatočným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu podľa ust. § 191 ods. 1 písm. e) a g) SSP a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie za účelom dodržania základných zásah trestného konania podľa Trestného poriadku, ktoré bolo potrebné použiť na správne trestanie.

19. Preto sa súd z posledne uvedených dôvodov, pre ktoré zrušil obe rozhodnutia žalovaného a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie, s ďalšími žalobnými námietkami žalobcu nemohol zaoberať.

20. Súd žalobcovi ako úspešnému účastníkovi konania priznal právo na náhradu trov konania v súlade s ust. § 167 ods. 1 SSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, a to samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

21. Senát krajského súdu v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá musí byť podaná na Krajskom súde v Košiciach v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu. Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania.

Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konanie o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) alebo ak je žalovaným Centrum právnej pomoci.